

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om social bistand.

(Lovforslaget (nr. 152) findes i tillæg A. sp. 3569, fremsættelsen i tidenden sp. 2637).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Jeg skal fastsætte en taletid på indtil 20 minutter for ordførerne i første omgang.

Albertsen: Da K. K. Steincke i 1933 gennemførte sin store socialreform, fik hele vores socialpolitik her i landet et bæredygtigt grundlag, som man har bygget videre på i over 20 år. Der er gennemført mange ændringer og nydannelser og reformer siden da, men fundamentet holdt indtil reformperioden i 1950'erne og 1960'erne, hvor vi fik en række nydannelser i dansk socialpolitik. Der var klarhed og konsekvens i principperne i Steinckes socialreform, der var en demokratisk linje og en teknisk sagkyndig opbygning i alle enkeltheder. Det rimelige og rigtige princip, at man skulle yde ensartet hjælp i ensartede tilfælde, var vel det bærende i Steinckes reform.

Siden da har vi i næste reformperiode efter 2. verdenskrig i 1950'erne og 1960'erne fået en lang række nye islet i dansk socialpolitik, og enkelte af dem er også indført umiddelbart før den anden verdenskrig. De love, vi her i dag skal drøfte under fællesbetegnelsen „bistandsloven“, er dels loven om mødrehjælp fra 1938, revalideringsloven fra 1959, forsorgsloven fra 1960, loven om husmoderafløsning af 1953, Bundvads lov om omsorg og pleje af 1963 og loven om børne- og ungdomsforsorg fra 1964, hvor vi indførte begrebet familievejleder. Det er alle dem, der i dag skal indføjes i en fælles lov, bistandsloven, som indeholder 146 paragrafer.

Hvis dette kun var teknik, så skulle det vel ikke tage så forfærdelig lang tid og kunne ikke retfærdiggøre en længere taletid i det mindste. Men der er først og fremmest tale om en reform, der forudsætter en ændret holdning i alle de led, vi normalt bygger på i dansk demokrati: politikerne såvel lokalt som på landsplan, medarbejderne i den sociale administration bistået af og i et

effektivt samarbejde med nødvendig eksperitise, læger m. v. samt — vigtigst af alle led — borgerne.

Den ændrede holdning er bl. a. et spørgsmål om i den lokale bistand og betjening af borgerne at leve op til det bærende princip i loven: at se på klienten som et led i en familie eller i et fællesskab. Det forelagte problem må ikke accepteres uden videre som et isoleret problem, da det ofte har sammenhæng med bolig, uddannelse, økonomi, opdragelse m. v., og det bør derfor angribes flersidigt og helhedspræget.

Den ændrede holdning skal også efterleves i selve dette, at ansvaret for behandlingen og mulighederne for at leve op til borgernes forventninger nu lægges ud til de lokale instanser. Prioriteringen i forbindelse med skabelsen af børneinstitutioner, revalideringsinstitutioner, omsorgsinstanser m. v. skal overlades til det lokale fællesskab.

Set i lyset heraf er fremsættelsen og behandlingen af forslaget til bistandslov lidt af en historisk begivenhed, fordi det bygger på en ny tankegang og et nyt begreb. Hvis andre, måske mere jordbundne sjæle vil foretrække at se lovforslaget som en almindelig tendens til at lægge nogle bestående love sammen til en større helhed, idet vi i realiteten kun drager en forstandig konklusion af loven om børneforsorg fra 1964 med dens etablering af det vellykkede familievejlederbegreb ved nu at lade dette blive et instrument, der skal virke generelt, uanset om der er børn eller ej i den pågældende enhed, ja, så kan man også vælge det standpunkt. Som ordfører for den socialdemokratiske folketingsgruppe vil jeg være tilbøjelig til at se bistandsloven som et perspektivrigt og bæredygtigt grundlag, der udmærket tåler sammenligning med reformen af 1933. Nu vel, afgørelsen af, i hvilket lys man ønsker at se bistandsloven, må den enkelte selvfølgelig selv træffe.

Baggrunden og grundlaget for lovforslaget er som bekendt den afsluttende betænkning fra socialreformkommissionen. Folketinget har på grundlag af socialreformkommissionens forslag vedtaget en ny styrelseslov om sociale og sundhedsmæssige anliggender, en lov om offentlig sygesikring og en dagpengereform, der for de to sidste loves vedkommende træder i kraft den 1. april i år. Derudover har vi som bekendt nys ved-